

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΑ

Μολύδι και χαρτί
χαρᾶς γεννήματα !

φίλοι μονάκριβοι κι' ανώτεροί μου
πούσατε δικαιοῦτεροί μου,

τί δὲ μοῦ λέτε κι' ὅταν δὲ σὰς πιάνω,
πῶς μὲ τραβάτε ἀπ' τὸ κακὸ πού πάω νὰ κάνω

Μολύδι και Χαρτί

δῶρα παρήγορα,

ὄπλα ἐνάρετα τῆς δυστυχίᾳς μου

λουλούδια τῆς κακομοιριάς μου,

μ' ὅσα κι' ἂν πάθω δὲ θὰ σὰς ἀφήσω,
τὸ πῆρα ἀπόφαση μὲ σὰς νὰ ξεφυχῆσω

Μολύδι και Χαρτί,

και πλήθος φρύαξε ὅσο θέλεις·

μὰ πού θὰ πᾶς, θὰ μπαλιντίσεις

και μιὰν ἡμέρα θὰ φοφήσεις,

ἐνῶ τὰ ἔργα σὰς θὰ ζήσουν

Μολύδι και Χαρτί

πού μ' ὀδηγᾶτε μὲ μεθῶσι

ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύση,

πού ἀπὸ δῶ και τόσα γρόνια

χάμω κλωτσάτε τὰ γαλόνια

τῶν βασιληάδων,

τῶν στρατηγῶν,

ράσα παπάδων,

τίτλους ἀστῶν,

Μολύδι και Χαρτί

δῶρα παρήγορα,

ὄπλα ἐνάρετα τῆς δυστυχίᾳς μου

λουλούδια τῆς κακομοιριάς μου

τόμοι τοῦ κάθε λαοπλάνου,

μὰ παρηγόρια τοῦ ζητιάνου,

πῶς μ' ἀνεβάζετε στὰ ὕψη

μὲ τὴν περήφανή μου θλίψη,

πῶς μοῦ κλωτσάτε δίχως πόνου

κινούσας πού μὲ τὸ μῖσος ζώνω,

κ' εἶν' ὅσοι δὲ μᾶς ἀγαποῦνε,

κι' ὅσοι πονοῦν και δὲν πονοῦνε

κ' εἶν' ὅλ' οἱ ψέφτες

κ' οἱ λαοκλέφτες

κ' εἶν' οἱ φιλόδοξοι ἰδεολόγοι

κ' οἱ ἀκοινωνῆτοι κοινωνιολόγοι,

Μολύδι και Χαρτί μου

φίλοι μονάκριβοι κι' ανώτεροί μου

πούσατε δικαιοῦτεροί μου.

Στὴ ζωὴ σκοπὸ δὲ βρήκα

παρὰ τὴ ζωὴ μονάχα,

γι' ἀπτό σκέφθηκα μὲ κλίκα

νὰ χτυπήσω κάθε χάχα.

Νὰ πετάξ' ἀπὸ τὴ μέση

στρατούς στόλους και παπάδες,

και νὰ βάνω σὲ μιὰ θέση

φτωχοῦς πλούσιους και λογάδες.

"Ὅλοι θέλω νὰ γερέψουν"

κι' ὅσοι χάσκουν νὰ φοφήσουν·

ὄλοι θέλω νὰ δουλέψουν

και τὸ χρῆμα νὰ τ' ἀφήσουν.

Τὰ παιδιὰ τους νὰ τὰ μάθουν

τί θὰ πει ζωὴ και πόνος,

τί ἀξίζει ἀπ' ὅσα πάθουν,

και τί πρῶμα εἶν' ὁ φόνος.

Σεβασμὸς θὰ μάθω τ' εἶναι

στό ἄτομό μας και στόν ἄλλο·

και στό νοῦ θὰ λέω κλήνε,

γιαὶ στό χάρο τὸ μεγάλο.

Τὴν ἀγάπη πού ἐμποδίζει

τόν καθένα θὰ τὴν κάνω

ἐπιστήμη· και θὰ βάνω

τὰ θεομά, σ' ὅποιον τὴ βρίζει.

Μὲ τὴ μουσικὴ νὰ ζοῦμε

θὰ φωνάζω ἀξίζει μόνο·

μὲ τὴν τέχνη νὰ περνοῦμε

μὲ πιὸ λίγο, λίγο πόνου·

μὲ τὴν τέχνη πού σκοτώνει

τὴν ἀνία και τόν κόρο

κι' ὅπου ἀμέσως μᾶς γλυτώνει

ἀπὸ τῶν μικρῶν τὸ ντόρο,

κι' ἀπ' τόν ψεύτη πού φοράει

τὰ γυαλιὰ γιαὶ ἐξυπνάδα,

κι' ἀπ' τόν κλέφτη πού θωπράει

ἀπ' τὰ ξένα τὴν Ἑλλάδα !

Τέλος θέλω νὰ χτυπήσω

τὴν ψευτιά μὲ τὴν ἀλήθεια,

κι' ἀπ' τὸ ξύλο νὰ σαπίσω

τὰ παιδιὰ και τὰ στήθια

κάθε βλάκα πού σὲ πρίζει

μὲ τὰ τοῦτα και μὲ κείνα,

κάθε λέρας πού γαλιρίζει

και χορεύει τὴν Τίτινα,

ὡς και κάθε καυχησιάρη

τῆς ἀντρειᾶς και τοῦ πλοῦτου,

πού βαστάει τὸ στυλιάρη

κ' ἔχει ὄλο κακὰ στό νοῦ του.

2

Στὸ σκοτεινὸ καλὶ τοῦ μαρτυρίου σὰς

πόσα μερόνυχτα θὰ ζήστε ἀκόμα

νιάτα φτωχά ; Τὸ σπαραγμὸ σὰς

κνεῖς δὲν τὸν αἰσθάνεται,

δὲν τὸ στοχάζεται ποτὲ κνεῖς·

οὔτε κι' ὁ χρόνος· Ὡς κι' ἀπτός

ἀργοχτυπᾶει τὸ ρολόι τῆς Αἰωνιότητος,

τὸ πένθος ρολοῖ τοῦ θανάτου.

Και λέω : θάρθει καιρός

πού ὁ στεναγμὸς θὰ φύγει

ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθη ;

θάρθει καιρός πού μὲνα νέο χαμογέλιο

θ' ἀντικρουστεῖτε μὲ τὸν ἥλιο ὄλων τῶν ἀνθρώπων·

"Ἄν δ' ἔρθει, τότε πέστε μου

γιατί νὰ ζῆτε νιάτα γεραομένα

ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυτη δουλειά ;

Γιατί ;